

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v trestnej veci proti obžalovanému **R. V.**, pre trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4 písm. a/, ods. 5 Tr. zák. v znení účinnom do 1. januára 2006 (ďalej len Tr. zák.) a iné, v senáte zloženom z predsedu JUDr. Juraja Majchráka a členov JUDr. Petra Krajčoviča a JUDr. Ing. Antona Jakubíka prejednal na verejnom zasadnutí konanom 29. januára 2008 v Bratislave odvolanie obžalovaného R. V. proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 30. mája 2005, sp. zn. 2 T 22/01 a rozhodol

t a k t o :

Podľa § 258 ods. 1 písm. e/, ods. 2 Tr. por. v znení účinnom do 1. januára 2006 (ďalej len Tr. por.) sa napadnutý rozsudok **z r u š u j e** vo výroku o treste.

Na základe § 259 ods. 3 Tr. por. sa obžalovaný

R. V., nar. X. v K., bytom L. M., ulica Z. č. X., manažér,

o d s u d z u j e :

Podľa § 250 ods. 5 Tr. zák. s použitím § 35 ods. 3 Tr. zák. na súhrnný trest odňatia slobody vo výmere **5 (päť) rokov**.

Podľa § 39a ods. 3 Tr. zák. sa obžalovaný R. V. na výkon trestu zaraďuje do **II. (druhej) nápravno výchovnej skupiny**.

Zrušuje sa rozsudok Krajského súdu v Žiline z 5. júna 2001, sp. zn. 3 T 32/98 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 14. apríla 2005, sp. zn. 3 To 64/03 vo výroku o treste, ako aj ďalšie rozhodnutia na zrušený výrok obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej zrušením došlo, stratili podklad.

O d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici z 30. mája 2005, sp. zn. 2 T 22/01 bol obžalovaný R. V. uznaný za vinného z trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4 písm. a/, ods. 5 Tr. zák. (bod 1. napadnutého rozsudku) a z trestného činu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 171 ods. 1 písm. c/ Tr. zák. (bod 2. napadnutého rozsudku), ktorých sa podľa skutkových zistení krajského súdu dopustil na tom skutkovom základe, že

1. počas obchodných jednaní v septembri 1994 sa dohodol s už právoplatne odsúdenými J. M. a Ing. Š. L., že zabezpečí dodávateľa, odsúdení J. M. a Ing. Š. L. odberateľa motorovej nafty a s úmyslom neuhradiť jej cenu dodávateľovi poverili jej prevzatím od firmy Ö. S., s. r. o., doposiaľ nestotožnenú osobu K. B. (G. alebo G.), ktorý ako údajný majiteľ neexistujúcej firmy A., s. r. o., K., prostredníctvom obžalovaného R. V. odfaxoval do Ö. B. fingované finančné doklady o úhrade fakturovanej ceny za naftu, na základe čoho Ö. Slovensko zaslala neexistujúcej firme A., s. r. o., K., 1 503 650 kg nafty, ktorú mala firma A., s. r. o., K., bez riadnych daňových dokladov ihneď odpredať za 19 705 562,50 Sk firme P., spol. s r. o., v K., ktorej majiteľ J. M. spoločne s odsúdeným Ing. L. následne odpredali ďalším odberateľom a takto získané finančné prostriedky si všetci traja rozdelili a použili pre vlastnú potrebu, pričom obžalovaný R. V. dostal 1 000 000 Sk, čím spôsobili firme Ö. S., spol. s r. o., Bratislava, neuhradením ceny nafty škodu vo výške 30 561 686,30 Sk;

2. napriek tomu, že mu bol rozsudkom Okresného súdu v Martine z 28. marca 1994, sp. zn. 3 T 44/94 uložený trest zákazu riadenia motorových vozidiel na dobu štyroch rokov, dňa 6. marca 1996 pod vplyvom alkoholu riadil osobné motorové vozidlo zn. OPEL VECTRA, e. č. L. po ceste I. J. p. Ch. smerom. na L. M., pričom bol asi o 23.20 hod. pri obci P. L., okres L. M. zastavený a kontrolovaný členom hliadky Diaľničného oddelenia Policajného zboru L. M. kpt. J. P., ktorý mu zabránil v ďalšej jazde.

Okrem uvedených skutkových záverov krajský súd zistil aj to, že obžalovaný R. V. bol pred vyhlásením citovaného rozsudku skorším rozsudkom Krajského súdu v Žiline z 5. júna 2001, sp. zn. 3 T 32/98, v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 14. apríla 2005, sp. zn. 3 To 64/03, právoplatne odsúdený podľa § 148 ods. 3 Tr. zák., s použitím § 88 Tr. zák. v znení účinnom do 1. januára 2006 na trest odňatia slobody vo výmere dva roky, ktorého výkon mu bol podľa § 58 ods. 1 písm. a/ a § 59 ods. 1 citovaného Tr. zák. podmienene odložený na skúšobnú dobu v trvaní päť rokov. Tohto trestného činu sa dopustil na tom skutkovom základe (krajským súdom pôvodne kvalifikovaným ako trestný čin skrátania dane a poistného podľa § 148 ods. 1, ods. 4 Tr. zák.), že

na základe objednávky z 11. januára 1994, vystavenej V. T., nakúpil v spoločnosti s ručením obmedzeným (s. r. o.) Ö. S., so sídlom v B. 397,2 ton ľahkého vykurovacieho oleja s obsahom síry 1 %, ktorý mu bol dodaný v cisternových vozňoch 9. februára 1994; R. V. vystupujúci pod menom J. B., konateľ s. r. o., B., so sídlom v D. K. na podklade falšovaných faktúr a dodacích listov tejto firmy uvedený ľahký vykurovací olej predal ako motorovú naftu obratom vo februári 1994 M. K., ktorý tento tovar odpredal ďalším osobám v domnienke, že ide o motorovú naftu a takto aj bol použitý, čím R. V. nezaplatením spotrebnej dane z uhlíkovodíkových palív a mazív spôsobil štátu, zastúpenému Daňovým úradom Žilina II, škodu vo výške najmenej 2 790 975 Sk.

Za uvedené trestné činy bol obžalovaný R. V. Krajským súdom v Žiline už skôr uvedeným rozsudkom z 30. mája 2005, sp. zn. 2 T 22/01 odsúdený podľa § 250 ods. 5 Tr. zák., s použitím § 35 ods. 3 Tr. zák. (v rozsudku sa nesprávne uvádza ustanovenie § 35 ods. 3 Tr. por.) na súhrnný trest odňatia slobody vo výmere sedem a pol roka,

pre výkon ktorého bol zaradený podľa § 39a ods. 3 Tr. zák. do tretej nápravno-výchovnej skupiny.

Poškodená strana Ö. S., s. r. o., B., bola podľa § 229 ods. 1 Tr. por. s nárokom na náhradu škody odkázaná na konanie o veciach občiansko-právnych.

Pre úplnosť treba dodať, že v posudzovanej trestnej veci sa pôvodne viedlo, ako to napokon vyplýva aj zo skutkovej vety rozsudku prvostupňového súdu, spoločné konanie aj proti ďalším už právoplatne odsúdeným J. M. a Ing. Š. L., pričom trestná vec obžalovaného R. V. musela byť zo spoločného konania vylúčená na samostatné konanie práve v dôsledku toho, že sa čakalo na právoplatné skončenie jeho inej trestnej veci, a to už skôr spomínanej trestnej veci, vedenej na Krajskom súde v Žiline pod sp. zn. 3 T 32/98.

Proti skôr citovanému odsudzujúcemu rozsudku Krajského súdu v Žiline podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie obžalovaný R. V..

V odôvodnení odvolania, spracovaného obhajcom namietal predovšetkým, že v konaní nebol uplatnený zákonom predpísaný postup. Podľa odvolateľa uznesenie o vznesení obvinenia neobsahuje predpísané náležitosti a bolo vydané vecne nepríslušným orgánom. Uznesenie o vznesení obvinenia z 25. apríla 1995 neobsahovalo predpísané náležitosti, keďže v odôvodnení neboli uvedené skutočnosti, na podklade ktorých by bolo jasné z akých dôkazov sa pri vznesení obvinenia vychádzalo, o aké dôkazy sa opierajú závery vyšetrovateľa, akými právnymi úvahami sa vyšetrovateľ riadil pri posúdení stíhaného skutku a pod. Už to samo o sebe znemožnilo obvinenému uplatniť jeho obhajovacie práva.

Naviac predmetné uznesenie o vznesení obvinenia bolo podľa odvolateľa vydané nepríslušným orgánom, pretože vyšetrovanie malo byť so zreteľom na právne posúdenie vedené vyšetrovateľom Krajského úradu vyšetrovania v Banskej Bystrici a nie vyšetrovateľom Okresného úradu vyšetrovania v Liptovskom Mikuláši. Prvotné úkony teda vykonával nepríslušný orgán, čo podľa odvolateľa opodstatňovalo záver, že neboli splnené

zákonné podmienky na podanie obžaloby na R. V., pretože uznesenie o vznesení obvinenia bolo vlastne „paaktom“, nespôsobilým tvoriť základ pre jeho trestné stíhanie.

Skutok uvedený v uznesení o vznesení obvinenia nie je podľa odvolateľa totožný so skutkom uvedeným v odvolaní napadnutom rozsudku, pretože v uznesení o vznesení obvinenia mal obžalovaný vystupovať ako sprostredkovateľ fiktívnej firmy A., s. r. o., K., pod falošným menom J. B., čo sa prejavilo aj v podanej obžalobe. V odsudzujúcom rozsudku už nebolo vzaté za preukázané, že by obžalovaný vystupoval za uvedenú fiktívnu firmu, čo malo byť vzaté ako dôkaz o nevine obžalovaného na spáchaní skutku v bode 1. obžaloby a viesť k oslobodzujúcemu výroku vo vzťahu k tomuto skutku. Okrem toho podľa odvolateľa z vykonaného dokazovania nevyplývalo, že skutok v bode 1. sa stal spôsobom opísaným vo výroku odsudzujúceho rozsudku, ako ani to, že by tento skutok bolo možné posúdiť ako trestný čin podvodu.

Z výpovedí svedkov a pôvodne spoluobžalovaných J. M. a Ing. Š. L. jednoznačne vyplývalo, že obžalovaný R. V. sa nikdy neprezentoval ako osoba, ktorá má byť odberateľom nafty a zaplatiť jej cenu, preto mu nemožno klásť za vinu podvodný úmysel. Aj pracovník poškodenej firmy Ing. E. S. sa dožadoval zaplattenia ceny nafty od firmy P., spol. s r. o., (po zistení že cenu neuhradila firma A., s. r. o.) a nie od obžalovaného R. V.. Z toho vyplýva aj skutočnosť, že obžalovaný R. V. nekonal za spoločnosť A., s. r. o., pretože túto spoločnosť zastupovala osoba s menom K. B., resp. G. či G.. O existencii tejto osoby niet dôvodu pochybovať, pretože bola videná viacerými osobami (spoluobžalovanými, svedkami A. B., R. Š. a Ing. D. B.). Žiadnym z vykonaných dôkazov nebolo preukázané, že by obžalovaný R. V. podpisoval doklady, súvisiace s predmetným obchodným prípadom, ktoré vystavila firma A., s. r. o. Podľa splnomocnenia na č.l. 356a spisu bol osobou oprávnenou konať za firmu A., s. r. o., obžalovaný J. M..

Nepresné je aj tvrdenie, že obžalovaný R. V. faxoval poškodenej strane fingované doklady o úhrade kúpnej ceny nafty. Obžalovaný sám priznal, že na požiadanie K. B. odoslal len odpis príkazu na zaplattenie sumy 30 487 50 Sk, čo však nebol doklad o zaplattení kúpnej ceny, pričom nebolo preukázané, že by obžalovaný R. V. vedel o nepravosti tohto dokladu.

Medzi konaním odvolateľa a následkom nie je podľa názoru odvolateľa príčinná súvislosť. Spoločnosť A., s. r. o., totiž podľa vnútorných predpisov poškodenej firmy nemala mať možnosť až do zaplatenia kúpnej ceny disponovať s naftou. Ak pracovníčky poškodenej firmy dali príkaz na prevoz cisterien s naftou, konali nezávisle na vôli odvolateľa, ktorý ich konanie nemohol nijako ovplyvniť. Spáchanie súdeného trestného činu obžalovaným R. V. vylučuje aj zistenie, že sa nijako nepodieľal na úkonoch spojených s prepravou nafty zo stanice S. do stanice L. T. a ani na úkonoch, súvisiacich s predajom konečným odberateľom. Tieto úkony podľa vykonaných dôkazov zabezpečovali pôvodne spoluobžalovaní J. M. a Ing. Š. L.. Konečným odberateľom naftu predávali práve tieto osoby, bez akejkoľvek ingerencie obžalovaného R. V..

Existenciu podvodného úmyslu podľa odvolateľa vylučuje aj zistenie, že pri preberaní nafty v L. T. boli prítomní aj pracovníci kriminálnej polície, ktorí nezistili, že by bol spáchaný trestný čin, pričom obžalovaný R. V. sám oznámil polícii (svedok P. Š.) podozrenie z protiprávneho konania a priznal sa aj k tomu, že mu bola vyplatená sprostredkovateľská odmena 1 000 000 Sk.

Podľa názoru odvolateľa je nesprávny aj záver, že konaním obžalovaného R. V. vznikla poškodenej strane škoda vo výške 30 561 686,30 Sk, keďže nafta, zakúpená firmou A., s. r. o., predstavovala sumu 7 168 116 Sk. Výška škody nemohla zahŕňať aj cenu prepravného, spotrebné dane a daň z pridanej hodnoty, a už vôbec nie zisk, ktorý bol vyčíslený na sumu 2 807 551,30 Sk.

Pokiaľ ide o skutok v bode 2. napadnutého rozsudku, odvolateľ poukázal na to, že nepoprel jeho spáchanie, avšak od činu uplynulo viac ako 9 rokov, týmto skutkom nebola nikomu spôsobená škoda a bolo preto namieste upustiť od uloženia súhrnného trestu.

Odvolateľ preto navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 258 ods. 1 písm. b/, písm. d/ a písm. e/ Tr. por. napadnutý rozsudok zrušil a aby podľa § 259 ods. 1

Tr. por. vec vrátil krajskému súdu na nové prejednanie a rozhodnutie, resp., aby ju vrátil prokurátorovi na došetrenie.

Zástupca generálneho prokurátora na verejnom zasadnutí navrhol zamietnuť odvolanie obžalovaného ako nedôvodné, s poukazom na to, že rozhodnutie krajského súdu považuje za vecne správne a zákonné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na podklade odvolania obžalovaného na verejnom zasadnutí, ktoré sa na základe výslovnej žiadosti obžalovaného konalo v jeho neprítomnosti, preskúmal v zmysle § 254 ods. 1 Tr. por. ako odvolací súd zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov rozsudku, proti ktorým mohol obžalovaný podať odvolanie, i správnosť postupu konania, ktoré predchádzalo rozsudku, prihliadajúc pritom i na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané a dospel k týmto záverom:

Krajský súd zákonom predpísaným spôsobom a v súlade s ustanovením § 2 ods. 5 Tr. por. po vylúčení veci obžalovaného R. V. na samostatné konanie vykonal všetky dostupné dôkazy potrebné pre poznanie skutkových okolností nevyhnutných pre zákonu zodpovedajúce rozhodnutie o skôr naznačených skutkových záveroch a tým aj o podstate obžalobných skutkov, vrátane preverenia obhajobných tvrdení obžalovaného. V týchto smeroch krajský súd dôkazy vyhodnotil jednotlivo, vo vzájomných súvislostiach ako aj v celom ich súhrne logickým a zároveň aj podrobne a presvedčivo odôvodneným spôsobom, ktorému z hľadiska pravidiel, stanovených pre hodnotenie dôkazov tak, ako sú uvedené v ustanovení § 2 ods. 6 Tr. por., nemožno nič vytknúť.

Pri hodnotení dôkazov prvostupňový súd reagoval aj na rozpory, ktoré sa medzi jednotlivými dôkazmi vyskytli, pričom tieto rozpory preklenul úvahami, s ktorými sa Najvyšší súd Slovenskej republiky stotožnil. Na takomto základe potom krajský súd vyvodil z dôkazov o podstate súdených činov skutkové zistenia, ktoré sú správne.

Prvostupňový súd veľmi starostlivo zvažil všetky okolnosti prípadu, vecne správne a vo vzťahu k vykonaným dôkazom argumentačne výstižne reagoval na obhajobné

tvrdenia obžalovaného R. V. po tom, čo tieto preveril vykonaným dokazovaním a následne sa so všetkými dôkazmi vyrovnal logickým spôsobom, nevzbudzujúcim podľa zistenia odvolacieho súdu pochybnosti o správnosti skutkových zistení, vrátane tých, ktoré boli nevyhnutné pre záver o zavinení obžalovaného vo vzťahu k súdeným skutkom.

Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia v súlade s ustanovením § 125 Tr. por. vecne správne a so zreteľom na posudzovanú problematiku a vykonané dôkazy výstižne vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané a o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporovali. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je pritom zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou obžalovaného R. V. a akými právnymi úvahami sa prvostupňový súd spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny.

So zreteľom na odvolateľom uplatnené námietky považuje Najvyšší súd Slovenskej republiky za potrebné uviesť, že tieto nie sú namieste, pretože (pokiaľ išlo o námietky procesnoprávneho charakteru) nemajú oporu v platnej právnej úprave a pokiaľ išlo o námietky, týkajúce sa skutkových záverov v rozsudku prvostupňového súdu, nie sú podložené obsahom vykonaných dôkazov, na ktoré sa v odôvodnení rozsudku súdu prvého stupňa podrobne a výstižne poukazuje.

Ku skutku v bode 1. odvolaním napadnutého rozsudku:

Neobstojí predovšetkým názor odvolateľa, že uznesenie o vznesení obvinenia vydal nepríslušný orgán činný v trestnom konaní.

Podľa § 161 ods. 4 Tr. por. účinného v čase vznesenia obvinenia R. V. (zákon č. 141/1961 Zb. v znení účinnom do 30. septembra 1994) vyšetrowanie vykonávali vyšetrowatelia policajného zboru a prokurátori; príslušnosť vyšetrowateľov policajného zboru a prokurátorov určoval minister vnútra a generálny prokurátor. Pritom mohli určiť ich príslušnosť aj pre činy, o ktorých sa inak vykonávalo vyhľadávanie. Podľa príkazu generálneho prokurátora a naň nadväzujúcich interných úprav ministra vnútra nič

nebránilo tomu, aby prvotné úkony (najmä vznesenie obvinenia a návrh na vzatie obvineného do väzby) vydali okresný vyšetrovateľ a okresný prokurátor tak, ako sa to stalo v posudzovanej veci.

Rovnako neobstojí námietka odvolateľa, že rozhodnutie o vznesení obvinenia neobsahovalo predpísané náležitosti a že následne podaná obžaloba bola, pokiaľ išlo o skutok v bode 1., nebola identická so skutkom, pre ktorý bolo obžalovanému R. V. vznesené obvinenie.

Uznesenie o vznesení obvinenia obsahovalo podstatné náležitosti, ktoré znemožňovali zámene stíhaného skutku so skutkom iným (hoci v podrobnostiach bolo v podanej obžalobe konanie obžalovaného R. V. detailnejšie upravené). Najvyšší súd Slovenskej republiky preskúmaním uvedených rozhodnutí orgánov prípravného konania navyše zistil, že z pohľadu charakteru konania a vzniknutého následku nedošlo k takým disproporciám, ktoré by identitu stíhaného skutku vylučovali, pretože identitu skutku udržiavalo nielen konanie obžalovaného, ale predovšetkým následok, ku ktorému v dôsledku konania obžalovaného došlo.

Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje za potrebné konštatovať, že súd prvého stupňa dôsledne preveril obhajobu obžalovaného R. V. a vyrovnal sa s jeho obhajobnými tvrdeniami argumentmi, ktoré majú nespochybniteľný základ vo vykonaných dôkazoch.

Už vo svojom skoršom rozhodnutí, týkajúcom sa obžalovaných J. M. Ing. Š. L. (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 23. januára 2003, sp. zn. 5 To 27/02) najvyšší súd poukázal na to, že títo pôvodne spoluobžalovaní (v súčasnosti už právoplatne odsúdení) zabezpečili odberateľov motorovej nafty, ktorej kúpu sprostredkoval obžalovaný R. V. v poškodenej firme, vedomí si toho, že firma A., s. r. o., je firmou neexistujúcou a zmyslom celej transakcie bolo nezaplatiť za naftu firme Ö. S., s. r. o., B.. Celý „obchodný prípad“ bol v súčinnosti všetkých obvinených realizovaný tak, aby sa navonok javila firma P., spol. s r. o.,

ako oprávnený majiteľ nafty, ktorý ju odkúpil od firmy A., s. r. o., K., a ktorý v dôsledku toho nemal nič spoločné so vzťahom medzi firmou A. a firmou Ö. S..

V uvedených súvislostiach krajský súd celkom logicky a vecne správne neuveril obhajobným tvrdeniam obžalovaného R. V., že on s celou transakciou nemal nič spoločné a že iba zabezpečil cez pracovníka firmy Ö. S. Ing. E. S. dodávku nafty v predmetnom množstve.

V týchto súvislostiach krajský súd opodstatnene a v súlade s obsahom výpovedí Ing. E. S. a svedkyne H. G. poukázal na to, že obžalovaný R. V. sa počas ich kontaktov predstavoval menom J. B. a vystupoval, resp. im tvrdil, že zastupuje firmu A., s. r. o., K..

V uvedených súvislostiach nemožno nechať bez povšimnutia, že aj ďalšiu trestnú činnosť, pre ktorú bol obžalovaný R. V. uznaný za vinného a právoplatne odsúdený (rozsudok Krajského súdu v Žiline z 5. júna 2001, sp. zn. 3 T 32/98, v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 14. apríla 2005, sp. zn. 3 To 64/03) obžalovaný spáchal pod skôr uvedeným menom J. B. (doklady tejto osoby boli podľa zistení súdov odcudzené a zneužitú). Z uvedeného pohľadu bolo pre záver o vine obžalovaného R. V. nepodstatné, či v rámci posudzovaného konania vystupovala aj ďalšia doteraz nestotožnená osoba (B., G., resp. G.), pretože z obsahu relevantných dôkazov je zrejmé, že práve obžalovaný R. V. tvrdil, že vystupuje za neexistujúcu firmu A., s. r. o., K.. V tomto smere ho zodpovednosti za súdený skutok nemôže zbaviť ani prípadné zistenie, že na jeho spáchaní sa podieľala ďalšia neidentifikovaná osoba (B., G., G.).

Rovnako v súlade s vykonanými dôkazmi a logicky správne krajský súd v napadnutom rozhodnutí poukázal na ďalšie dôkazy, ktoré svedčili o vedomosti obžalovaného R. V. o podvodnom charaktere súdeného skutku.

Z výpovede svedka R. Š., konateľa firmy E., s. r. o., P. B., totiž vyplynulo, že pri kúpe časti dodanej nafty od neexistujúcej firmy A., s. r. o., K., na vlečke v L. T. bolo prítomných

asi 5 mužov, pričom jedným z nich bol obžalovaný R. V., ktorému aj odovzdal peniaze za odkúpenú naftu. Obžalovaný R. V. mu v dôsledku toho vydal aj doklad o zaplatení kúpnej ceny, pričom tento doklad bol vydaný v mene firmy A., s. r. o., K. Sám obžalovaný R. V. sa mu pri „obchodných rokovaniach“ predstavoval ako zástupca firmy A., s. r. o., K., a až následne zistil, že ide o neexistujúcu firmu.

Nepravdivosti obhajobných tvrdení obžalovaného R. V. nasvedčuje aj výpoveď svedka Ing. E. S. o spôsobe, akým malo dôjsť k úhrade ceny dodanej nafty.

Svedok Ing. E. S. detailne popísal, ako obžalovaný R. V. (pod menom B.) odôvodňoval problémy s neuhradením ceny dodaného tovaru. Najskôr tvrdil, že peniaze osobne vkladal v banke a že k zdržaniu zrejme došlo pri prevodoch medzi peňažnými ústavmi, neskôr (po zistení, že peniaze neboli poukázané) „B.“ tvrdil, že keď sa peniaze poukazovali, iba čakal vonku pred bankou a peniaze poukazovala iná osoba.

Naznačené okolnosti spolu s ďalšími dôkazmi, na ktoré sa v napadnutom rozhodnutí podrobne a vecne správne poukazuje viedli Najvyšší súd Slovenskej republiky v rámci odvolacieho konania k záveru, že krajský súd, pokiaľ ide o skutok v bode 1. správne ustálil skutkový stav veci a dôkazy, ktoré v tomto smere vykonal vyhodnotil v súlade s ustanovením § 2 ods. 6 Tr. por.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku celkom jasne vyplýva, ako sa vyrovnal s obhajobnými tvrdeniami obžalovaného R. V. vo vzťahu ku skutku v bode 1. napadnutého rozsudku, prečo a na základe akých dôkazov im neuveril, ktoré skutočnosti a na základe akých dôkazov vo vzťahu k výroku o vine obžalovaného R. V. vo vzťahu k tomuto skutku vzal za preukázané, pričom Najvyšší súd Slovenskej republiky sa s uvedeným hodnotením dôkazov plne stotožnil, a preto ostatných podrobnostiach poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku.

Rovnako právne posúdenie skutku v bode 1. napadnutého rozsudku považoval Najvyšší súd Slovenskej republiky za správne. Kvalifikácia tohto skutku ako trestného činu

podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4 písm. a/, ods. 5 Tr. zák. je založená na správnych skutkových zisteniach; išlo o spolčenie najmenej troch osôb (okrem obžalovaného R. V. aj už odsúdených J. M. a Ing. Š. L.), z konania ktorých bolo zrejmé, že od vzájomnej dohody pri prvom stretnutí až po celú realizáciu tohto konania (objednanie nafty, sledovanie jej dodania, nakladanie s ňou na falošné doklady, falošné splnomocnenie, presun na miesto vykládky až po konečný predaj) sa vyznačovalo deľbou úloh medzi jednotlivými členmi skupiny, ich plánovaním a koordinovanosťou.

Neobstojí ani námietka odvolateľa, týkajúca sa výšky škody, ktorá bola súdeným skutkom spáchaná. V tomto smere ani odvolací súd nemal dôvod nevychádzať z vyčíslenia škody poškodenou firmou, pretože firma Ö. S. v danom období predmetný tovar (motorovú naftu) predávala práve za uvedenú cenu.

Ku skutku v bode 2. odvolaním napadnutého rozsudku:

Treba predovšetkým uviesť, že obžalovaný R. V. nepoprel spáchanie tohto skutku, namietal iba, že od jeho spáchania uplynulo už viac než 9 rokov. Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní dôkazov, týkajúcich sa uvedeného skutku, vychádzajúc aj z priznania obžalovaného, dospel k záveru, že niet dôvodu pochybovať o tom, že skutok sa stal tak, ako to ustálil súd prvého stupňa a že uvedeným konaním obžalovaný R. V. naplnil pojmové znaky trestného činu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 171 ods. 1 písm. c/ Tr. zák. V podrobnostiach pritom odkazuje na vecne správne odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa.

Ako už bolo skôr uvedené, obžalovaný R. V. bol za súdené trestné činy odvolaním napadnutým rozsudkom (vrátane jeho skoršieho trestného činu, za ktorý bol odsúdený rozsudkom Krajského súdu v Žiline z 5. júna 2001, sp. zn. 3 T 32/98, v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 14. apríla 2005, sp. zn. 3 To 64/03, podľa § 148 ods. 3 Tr. zák., s použitím § 88 Tr. zák. v znení účinnom do 1. januára 2006 na trest odňatia slobody vo výmere dva roky, ktorého výkon mu bol podľa § 58 ods. 1 písm. a/ a § 59 ods. 1 citovaného Tr. zák. podmienene odložený

na skúšobnú dobu v trvaní päť rokov) odsúdený na súhrnný trest odňatia slobody vo výmere sedem a pol roka, pri súčasnom zrušení rozsudku Krajského súdu v Žiline z 5. júna 2001, sp. zn. 3 T 32/98 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 14. apríla 2005, sp. zn. 3 To 64/03 vo výroku o treste, ako aj ďalších rozhodnutí na zrušený výrok obsahovo nadväzujúcich, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej zrušením došlo, stratili podklad.

V rámci posudzovania otázky trestu, ktorý bol obžalovanému R. V. za súdené trestné činy uložený, Najvyšší súd Slovenskej republiky v dôsledku zistenia, že trestné stíhanie obžalovaného R. V. bez jeho zavinenia trvalo viac než 13 rokov dospel k záveru, že krajským súdom uložený trest je neprimeraný. V dôsledku toho podľa § 258 ods. 1 písm. e/, ods. 2 Tr. por. v znení účinnom do 1. januára 2006 (ďalej len Tr. por.) sa napadnutý rozsudok zrušil vo výroku o treste a na základe § 259 ods. 3 Tr. por. sám vo veci rozhodol tak, že obžalovanému R. V. podľa § 250 ods. 5 Tr. zák., s použitím § 35 ods. 3 Tr. zák. uložil za všetky zbiehajúce sa trestné činy (pozri vyššie) súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 5 (päť) rokov, pričom súčasne zrušil rozsudok Krajského súdu v Žiline z 5. júna 2001, sp. zn. 3 T 32/98 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 14. apríla 2005, sp. zn. 3 To 64/03 vo výroku o treste, ako aj ďalšie rozhodnutia na zrušený výrok obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej zrušením došlo, stratili podklad. Uvedený trest podľa názoru odvolacieho súdu spĺňa kritéria ustanovení § 23 ods. 1 a § 31 ods. 1 Tr. zák.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku riadny opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 29. januára 2008

JUDr. Juraj M a j c h r á k , v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: